

ANTONIN ARTAUD

Istenítélettel végezni

---

kré	Mindent el	puc te
kré	kell rendezni	puk te
pek	hajszálpontosan	li le
kre	kivilágló	pek ti le
e	rendben	kruk

Tegnap tudtam meg

(Úgy tűnik, mintha halogatnám, talán csak hazugság az egész, mocskos kis pletyka, mely a lefolyó és a latrina között terjed a már lenyelt étel dézsába öntésének órájában),

Tegnap tudtam meg

Az amerikai állami iskolák legszenzációsabb hivatalos gyakorlatát

Mely kétség kívül igazolja, hogy ez az ország a fejlődés élén áll.

Mondják, hogy azok között a vizsgák között, melyet az állami iskolákba először belépő gyerekek át kell esnie, szerepel egy, az úgynevezett ondó- vagy sperma-vizsga ami nem áll másból, mint megkérlik ezt az újonnan jött gyereket, hogy adjon egy kicsit a spermájából, hogy azt egy üvegbe tegyék

és készen tartsák minden ezután bekövetkező megtermékenyítési kísértésre.

Hiszen az amerikaiak egyre inkább úgy vélik, híján vannak a dolgos kéznek, a gyerekeknek, vagyis ahogy a munkáskéznek,

de a katonáknak,

és minden erővel és minden lehetséges eszközzel katonákat akarnak csinálni és gyártani,

tekintettel a később bekövetkezendő

csillagháborúkra,

akik az erő megsemmisítő igazságával kell, hogy bebizonyítsák: mindenek fölött állnak az amerikai termékek és

az összes foglalkozási területen az amerikai izzadság gyümölcsei és

az erő lehetséges dinamizmusai.

Mert termelni kell,

Kell, hogy a tevékenység minden lehetséges eszközével a természet lecserélésére törekedjünk, mindenhol, ahol lecserélhető.

kell, az emberi tunyaság ellen találni valami nagyobb erőt,

kell, hogy a munkásnak legyen valami, amiért elszegődik,

kell, hogy új tevékenységi területek jöjjenek létre

ahol végre a szegyeteljes szintetikus pótlékok összes hamis terméke

rendje jön el,

ahol a szép igazi természetnek csak sokasodnia kell

és egyszer és mindenkorra és szégyenkezve átadnia helyét minden helyettesítő anyagnak

ahol minden mesterséges megtermékenyítő üzem spermája

csodát művel majd

hadsereget és páncélosokat gyártva.

Nem lesz se gyümölcs, se fa, se zöldség, se gyógynövény
és ezért semmi élelem,
csak szintetikus termékek csömörig,
párolva,
az atmoszféra nedvében, az atmoszféra különálló tengelyeire felfeszítve és egyesítve, hogy ellenálljon a természetnek, mely a háborúból csak a félelmet ismerte.
És éljen a háború, ugyebár?
Hiszen ugyebár ez háború, amit az amerikaiak készítettek és készítenek elő lépésről lépésre.
Hogy minden konkurenciától megvédjék ezt az őrült üzemet, melynek egyetlen része sem hiányozhat
kell, hogy legyen katona, hadsereg, repülők, páncélosok,
itt ebből a spermából
melyre, úgy tűnik, az amerikai kormányzatoknak volt pofájuk gondolni.
Egynél több ellenségünk van
ki figyel minket, fiam,
minket, a kapitalistának születettet,
s az ellenségek között
ott Sztálin Oroszországa
ki nem kevésbé felfegyverkezett.
Mindez igen rendben,
de nem hittem az amerikaiakat ennyire háborús népnek.
Aki verekszik, ütésekét kap,
s talán sok amerikait láttam a háborúban,
de előttük mindig mérhetetlen tank-, repülő-
és páncélos-sereg ment
pajzsként szolgálva.
Sokszor láttam összecsapni a gépeket,
de végtelenszer
mögöttük
az embert, aki vezette.
Azzal a néppel szemben, aki megeteti az utolsó tonna tiszta morfint lovaival, marháival és szamaraival, hogy füst-pótlékra cserélje,
jobban kedvelem azt a népet, aki magáról a földről eszi a tébolyt, melyből származik,
a Tarahumarákról beszélék, akik
pejotlt esznek a földből
mikor fakad,
és ami megöli a napot, hogy a fekete éjszaka birodalmát állítsa fel,
és ami szétfeszíti a keresztet, hogy a tér teremtményei sohase találkozhassanak, ne is keresztezzék egymást többé.

Így halljátok majd a TUTUGURI táncot.

TUTUGURI
A FEKETE NAP RÍTUSA¹

És mélyen, mint a fájdalmas lejtő mélyén,
a halálosan elkeseredett szívben
nyílik a hat kereszt koporsó.
                    nagyon mélyen,

---

¹ Vö.: Antonin Artaud: *Artaud, a mumus*. Budapest, Orpheusz, 1998. 111–114. Ford. Szeredás András.

az anyaföldbe ágyazva
kiszakadva a nyálzó anya tisztátalan
öleléséből.

A fekete szenes föld
az egyedüli nedves hely
ezen a sziklarepedésen.

A Ritus abból áll, hogy az új nap túl jár a hetedik pontnál mielőtt felragyogna a földnyílás előtt.

Hat ember áll,
mindegyik egy nap,
és egy hetedik
aki a teljesen
nyers
nap feketébe és húspirosba öltözve.

Vagy ez a hetedik ember
egy ló,
egy ló egy emberrel, aki vezeti.

De itt a ló
a nap,
nem az ember.

Egy dob és egy furcsa, hosszú trombita szaggatására
a hat eddig
fekvő férfi,
a földön *forogva*,
egymás után mint napraforgók² nyílnak,
de nem a napra
hanem a földre forognak, vizilótuszok,
és minden kinyírást
egyre mélyebb gonggütés kíséri
és a dob
visszatérte
amíg meg nem látjuk gyors ügetésben szédületes sebességgel
az utolsó napot
az első embert,
a fekete lovat
egy meztelen
teljesen meztelen
és szűz
férfival a hátán.

Körkörös tekervényes úton jönnek, ágaskodva
és esztét veszti a vérző húsú ló
csak szökell lankadatlan

---

² Lefordíthatatlan szójáték a „tournesol” (napraforgó) és a „sol” (föld, talaj) jelentésével. (A fordító megjegyzése.)

sziklája csúcsán
míg nem a hat ember
körbekerítette
teljesen
a hat keresztet.

Hiszen a Ritus domináns eleme éppen
A KERESZT LEROMBOLÁSA

A forgás befejeztével
kihúzzák
a földből a kereszteteket
és a meztelen férfi
a lovon
saját vérebe mártott
hatalmas patkót
tűz ki oda.

AZ ÜRÜLÉK KERESÉSE

Ahol szaglik a szar
ott szaglik az élet.
Az ember megtehetette volna, hogy nem szarik,
nem nyitja ki anális üregét,
de a szarást választotta
ahogy az életet is választhatta volna
ahelyett, hogy belenyugodjon a halott életbe.

Ezért hogy nehogy kakiljon,
bele kellene nyugodnia, hogy
nem létezik,
de nem tudta rászánni magát, hogy
elveszítse a létezését,
vagyis azt, hogy élve meghaljon.

Van a létezésben
valami különlegesen vonzó az embernek
és ez a valami éppen
A KAKA.

(*elpirulás*)

Hogy létezzünk, elég csak úgy lennünk,
de hogy éljünk,
valakinek lennünk kell,
hogy valakik lehessünk,
bátornak³ kell lenni
s nem félni kimutatni a fogféhérvét
ha le is kopik a hús közben.

---

³ Lefordíthatatlan szójáték az „Il faut avoir de l'os” (körülbelül „vér van a pucájában”) kifejezéssel. (A fordító megjegyzése.)

Az ember mindig jobban szerette a húst
a csontok földjénél.
Hiszen csak a föld és a csonterdő volt,
s neki húst kellett szerezni,
minden vasban és tűzben
sehol a szar,
és az ember félt, hogy elveszti a szart
helyesebben, *vágyott* a szarra
és ezért vért áldozott.

Hogy szarhoz jusson,
vagyis húshoz
ott, ahol csak vér volt
és ócskavas csonthalmaz
és ahol nem lehetett a létet kiérdemelni,
de ahol csak elveszteni lehetett az életet.

**o reche modo
to edire
di za
tau dari
do padera coco**

Ott az ember meghátrált és menekült.

És akkor az állatok megették.

Nem erőszak volt ez,
Obszcén vacsorának tűnt.

Rákapott az ízére,
saját maga tanulta meg
hogyan legyen állat,
hogyan egyen patkányt
ügyesen.

És az honnan van, hogy utáljuk a mocskot?

Mert a világ még nincs eléggé megalkotva,
vagy az ember a világ eszméjének csak kis részét fogja fel
s ahhoz örökre ragaszkodik?

Ebből következik, hogy az ember
egy szép napon
lezárja
a világ eszméjét.

Két út áll előtte:
a külső végtelen út,
és a belső jelentéktelen.

És ő a belső jelentéktelent választotta.
ahol csak össze kell szorítani
a patkányt,
a nyelvet,
az anust,
vagy a makkot.

És isten, isten saját maga siettette a mozdulatot.

Isten egy lény?
Ha egy közülük, akkor szarból van.
Ha nem közülük van,
akkor nincs.
Vagy nincs,
de mint az üresség, mely minden formájával együtt mozog,
s ennek legtökéletesebb reprezentációja
a számtalan lapostetű-csapat menetelése.

„Ön bolond, Artaud úr, és a mise?”

Megtagadom a keresztelest és a misét.
Egyetlen emberi tett sem
annyira ártalmas,
az erotika belső terén, mint az
úgynevezett Jézus-krisztus
leszállása az oltárra.

Nem fognak hinni nekem,
látom innen, a nézők vonogatják a vállukat,
de a nevezett krisztus nem más, mint az,
aki az isten-tetűvel szemben
belenyugodott, hogy test nélkül éljen,
míg egy ember-sereg leszállt
egy keresztről,
ahova, isten azt hitte, régóta odaszögezte,
és fellázadt,
és vasba,
vérbe,
tűzbe és csontba öltözve
megy a Láthatatlant átkozva,
hogy bevégezze ott ISTEN ÍTÉLETÉT.

AZ A KÉRDÉS, HOGY

Az súlyos,
hogy tudjuk
a világ
rendje után
egy másik jön.

Milyen lesz?

Nem tudjuk.

Az e téren felvethető lehetséges javaslatok száma és rendje
éppen
végtelen!

És mi a végtelen?

Azt már nem tudjuk!

Ez egy szó,
amit arra használunk,
hogyan jelezzük
tudatunk
felnyitását
aránytalan,
kimeríthetetlen és aránytalan
lehetőség felé.

És mi valójában a tudat?

Azt már nem tudjuk.

A semmi.

Egy semmi
amit arra használunk,
hogyan jelezzük,
amikor nem tudunk valamit,
nem tudjuk
milyen szempontból,
és akkor
a tudatról mondjuk,
a tudat szempontjából,
de még százezer másik szempont van.

És akkor?

Úgy tűnik, hogy a tudat
mintha bennünk
a szexuális vágyhoz
és az éhséghez
lenne kötve;

de lehetne
nagyon is
nem hozzájuk
kötve.

Mondják,
mondhatjuk,
van, aki azt mondja,
hogy a tudat
étvágy,
étvágy az életre;

és azonnal
az életétvágy mellett
az étekétvágy
jut azonnal eszünkbe;

mintha nem lennének olyan emberek, akik
az étvágy legkisebb jele nélkül ennének;
és akik éhesek.

Mert ilyen is
van
éhesnek lenni
étvágy nélkül;

és akkor?

Akkor

egy nap a lehetőségek
tere akként adatott meg
mint egy nagy fing
amit kinyomok;

de sem a térről,
sem a lehetőségről
nem tudtam pontosan, hogy az.

és nem éreztem fontosnak, hogy rágondoljak,

szavak voltak
létező
vagy nem létező
dolgok meghatározására szolgáltak
egy szorongatóan sürgős
szükséggel szemben:
hogyan eltöröljük az eszmét,
az eszmét és mítoszát,
hogyan helyette uralkodjon
a kirobbanó szükségszerűség
mennydörgő megjelenése:
tárjuk fel belső éjmem testét,

az én énem
belső semmijét

mely éj,
semmi,
meggondolatlanság,
de kirobbanó igenlése annak, hogy
van
valami
aminek utat engedünk:

a testem.

És tényleg
e a bűdös gázzá válik
a testem?
Mondhatom, hogy van testem
mert bűdös gáz
képződik
bennem belül?

Nem tudom,
de
tudom, hogy

a tér,
az idő,
a dimenzió,
a történet,
a jövő,
az eljövendő,
a lét,
a nem-lét,
az én,
a nem-én

semmit nem jelent nekem;

de van egy dolog,
ami tényleg valami,
egy dolog,
ami lehet valami,
amit érzek,
amikor
KIJŰN:
a testi
fájdalom
jelenlétét,
a fenyegető,
sosem unalmas
jelenlétét
az én
testemnek;

oly erősen, hogy kérdések gyötörnek
és letagadom az összes kérdést,

egy ponton
kénytelen vagyok
nemet mondani,

NEM

tehát a tagadásra;

ekkor
amikor gyötörnek,

amikor sanyargatnak
és kezelnek
míg eltávozik
belőlem
az étel,
az ételem,
és az ő teje,

és mi marad?

Hogy fuldoklom;

és nem tudom cselekvés-e mindez
de kérdésekkel gyötörve ekként magam
a kérdés
hiányáig
megsemmisítéséig
a fuldoklásig gyötörték
bennem
a test eszméjét,
hogyan test vagyok
és ezért éreztem az obszcenitást.

és ezért fíngtam
az oknélküliségre,
a szertelenségre
és lázadásomra
amikor fuldokoltam.

Mert egészen a testemig,
egészen a testig
gyötörték

és ezért
mindent felrobbantottam
mert a testemhez
sosem érhetnek.

KONKLÚZIÓ

- S mire volt önnek jó, Artaud úr, ez a Rádió-adás?
- Legfőképp, hogy rámutassak néhány hivatalosan megszentelt és elfogadott társadalmi mocsokosságra:

1. a gyermeki sperma kibocsátása, melyet olyan gyermekek adnak önként a megszületendő petesejt mesterséges megtermékenyítése érdekében, akik száz év múlva vagy még később látják meg a napvilágot.

2. S hogy rámutassak ugyanennél az amerikai népnél, mely a régi indiai kontinens egészét elfoglalja, az antik Amerika azon háborús imperializmusa éled, melynek következtében a Columbus előtti indián népet a teljes előző emberiség megvetette.

3. Igen furcsa dolgokat állít, Artaud úr.

4. Igen, egy furcsa dolgot mondok,

Mégpedig azt, hogy az indiánok népe Columbus előtt, minden hiedelmünk ellenére, meglepően civilizált nép volt

Akik a civilizációnak éppen azt a formáját ismerték, mely a kegyetlenség kizárólagos elvére épül.

5. És tudja-e mi is valójában a kegyetlenség?

6. Hát így, nem, nem is tudom.

7. A kegyetlenség, amikor a vér pusztít el, egészen isten véréig, az emberi tudatalatti érzékiség bestiális játéka mindenhol, ahol csak találkozhatunk vele.

8. Az ember, ha nem tartják vissza, egy erotikus állat,

ihletett remegés él benne,
lúktetés féle

gyártja számolatlanul az állatokat, melyek formáját a régi földi emberek általában istennek tulajdonították.

Ez az amit léleknek hívunk.

Vagy ez az amerikai indiánoktól jött lélek ma már mindenhol megjelenik tudományosság képében, mely csak erre a halálos fertőző befolyásra mutat rá, az állapot megmutatja a bűnt, a betegségektől hemzseggő bűnt,

hiszen, nevéssenek csak rajta,

de amit mikrobának hívtak,

az isten,

és tudják-e, hogy miből készítik az amerikaiak és az oroszok az atomjaikat?

Isten baktériumaiból készítik.

Delirál, Artaud úr.

Ön bolond.

Nem delirálok.

Nem vagyok bolond.

Azt állítom, hogy újra feltalálták a baktériumokat azért, hogy isten új ideáját állítsák elénk.

Új eszközt találtak, hogy kiemeljék istent, s bakteriális kártékonyságának tényével mutassák.

A szívbe szögezték,

oda, ahol az emberek a legjobban szeretik,

beteges szexualitás formájában,

ebben a gyászos, halálos kegyetlenség képében, melyet akkor ölt fel, amikor akar, merevgörcsbe ránt és megőrjít, mint most az emberiség.

Az enyémhez hasonlóan tisztának maradt tudat tiszta lelkeségét használja, hogy megfullassa a térben szerteárasztott hamis látszatot, s ezért Artaud, a Mumus hallucináló alaknak tűnik.

- Mit akar ezzel mondani, Artaud úr?
  - Azt akarom mondani, hogy megleltem a módját, hogy egyszer és mindenkorra leszámoljunk ezzel a majommal
- És ha már senki nem hisz istenben, mindenki egyre jobban hisz az emberben.

És most az embernek kell eldöntenie, hogy kiherélje magát.

- Micsoda?

Micsoda?

Bizonyos tekintetben ön bolond, kötőznivaló bolond.

- Egyszer és az utolsó mindenkorra a boncasztalra fektetve új anatómia formát kell kapnia. Ismétlem, új anatómiai formát kell kapnia. Az ember beteg, mert rosszul építették fel. Le kell vetkőztetni, ez elhatározás kérdése, és megvakarni ezt az aprócska állatot, melytől halálosan viszket,

Istent,
is istennel
a szerveit.

Kötözzön meg, ha úgy tetszik,
de semmi sem fölöslegesebb egy szervnél.

S ha egy szervek nélküli testet készítenének neki,
Minden automatizmusától megfosztanak és visszaadnak eredeti szabadságát.

Akkor újratanítaná a kifordított táncot
mint a falusi bálók delíriumában
és ez a kifordítottság lenne az ő igazi helye.

A KEGYETLENSÉG SZÍNHÁZA

Ismernek-e gyalázatosan szarabb valamit
mint isten és az ő
teremtményének, SÁTÁNNak történetét,
aki a szív hárttyája
a közös képzelet
gyalázatos disznója
aki nyálás emlőiből
csak a Semmit
nem adta nekünk?

Az előre meghatározott világ ideájával szemben
mindezidáig az ember sosem tudta a képesség birodalmára építeni felsőbbrendűségét.

Hiszen ha nincs semmi,
semmi nincs,
mint ez a szaros ötlet
egy lényről, aki például az állatokat csinálta úgymond.

És honnan is jönnek az állatok
ebben az esetben?

Ha a testi érzékelés világa
nem az ő terve alapján,
nem is pontosan úgy

ha van lelki élet,
és nincs igazi organikus élet,

ha egyáltalán egy tiszta organikus élet egyszerű ötlete
felmerülhet,

ha a különbség
megfogalmazódhat
a tiszta embrionális organikus élet
és az emberi test valószerűen teljes
szenvédélyes élete között.

Az emberi test elektromos elem,
kasztráltak és elfojtották kisüléseit

így a szexuális élet felé terelték
tehetségét és karakterét
tehát arra van,
hogyan feszültség-váltakoztatással
semlegesítse
az üres végtelenben,
az üresség – sosem
kielégített organikus képességgel
egyre inkább összemérhetetlen – lyukaiban
kóborló minden részecskét.

Az emberi testnek ennie kell,
de ki nem próbálta ki soha a vágy összemérhetetlen képességét másképp, mint a szexuális élet
területén.

Táncoltassátok meg az emberi anatómiát,

A fentit le, a lentit fel,
a hátsót előre és
az elejét hátra,
de sokkal több hátsót hátra,
egyébként, mint hátsót előre,

és az élelmiszerek
hiányának problémája
nem megoldódni fog
hiszen nem lesz alkalom
magára a kialakulásra.

Megetették az ember testét,
megitatták,
hogymeg ne kelljen
megtáncoltatni.

Paráználkodnia kellett az ismeretlennel
hogymeg felmentsék
sanyargassák
gyötörjék a titkos életet.

Hiszen semmi nincs más
mint az úgynevezett titkos élet,
melynek arra van szüksége, hogy gyötörjék.

És itt isten és teremtménye
menekülni gondolták az örült embert,
ott, a titkos élettől egyre mentesebb részen
ahol isten el akarta hitetni az emberrel
hogymeg a dolgokat a lélekkel megláthatjuk és elérhetjük,
amikor nincs semmi létező és valós
csak a külső fizikai élet,
s mind, ami ettől menekül és kitér
nem más, csak a démonvilág pokoli tornáca.

És isten el akarta hitetni az emberrel, hogy ez a démonvilág valóságos.

De a démonvilág nem létezik.
Sosem lesz evidencia.
A legjobb módszer, hogy kigyógyuljunk belőle
és leromboljuk, az
az, hogy bevégezzük a valóság építését.

A valóság nincs befejezve,
még nincs kész.
A befejezésétől függ
az örök élet világában
az örök egészség visszatérte.

A Kegyetlenség Színháza
nem az eltűnt úr,
vagy a megvalósulás rémítő töketlenségének szimbóluma az emberi életében.
Egy borzalmas,
egyébként elkerülhetetlen szükségszerűség
határozott igénylése.

A Kaukázus
a Kárpátok,
a Himalája,
az Apenninek
sosem járt lejtőin
éjjel és nappal

hosszú évek óta
rémítő testi rítusok zajlanak,
ahol a fekete élet,
a sosem uralt fekete élet
rémítő és visszataszító evésként folyik.

Ott az undorítónak tartott tagokat és szerveket, melyek
állandóan undorkodtatnak,
és a külső lírai élet ragadozó természetén túlra
szorulnak vissza,
a féktelen erotizmus mindenféle delíriumában használják,
egy olyan folyadék
egyre jobban elbűvölő
és szűz
kiömlése közepette,
melynek természetét sosem osztályozhatják,
mert teremtés és érdek nélkül létezik.

(Nem feltétlenül a nemi szervekről vagy az anusról van szó
melyek egyébként feldarabolásra és elfolyósításra valók,
hanem a felsőcombról,
a csípőről,
az ágyékről,
a teljes hasról a nemi szerv nélkül
és a köldökről.)

Jelen pillanatban mindez szexuális és obszcén
mert sosem végezhetők és művelhetők
az obszcenitáson túl
és az itt táncoló testek
sem választhatók le az obszcenitásról,
szisztematikusan az obszcén élethez igazodtak
de el kell pusztítani
az obszcén testek e táncát
hogyan saját testünk
táncát állítsuk a helyére.

Megbolondítottak
ledermesztettek
éveken át
a csak szexusra képes
baktériumok rettenetes világának táncával
ahol felismertem
bizonyos összezsúfolt terek életében
a modern élet
férfiit, nőit
gyermekeit.

Állandóan kínoz az elviselhetetlen ekcéma-viszketés
ahol a koporsó erotikus életének minden gennyesedése
szabad folyást kapott.

Nem kell máshol, mint a sötét rituális táncokban keresni
minden ekcéma,
minden övsömör,
minden tüdővész,
minden járvány,
minden pestis eredetét,
melyeket kiégetni az egyre jobban megzavarodott
modern orvostudomány
képtelennek mutatkozik.

Leküldtek mélyre érzéseimben,
tíz éve már,
a legszörnyűbb kriptá lépcsőin
a halottak és az élők
még működésképtelen világába, akik
úgy akartak élni
(és ott, ahol most vagyunk, ez bűn)
úgy akartak élni, mint a halottak.

De én egészen egyszerűen elkerülöm, hogy beteg legyek
miként velem
egy világ, mindaz, mit ismerek.

o pedana
na komev
tau dedana
tau komev

na dedanu
na komev
tau komev
na come

copsi tra
ka figa aronda

ka lakeou
to cobbra

cobra ja
ja futsa mata

A kígyóból a ni
A NA

Mivel hagytátok, hogy a szervekből kicsússzon a nyelv
le kellene vágni a szervek
nyelvét
a testcsatorna kijáratánál.

Csak azért van a pestis,
a kolera,
a fekete himlő
mert a tánc
és ebből következően a színház
még nem létezik.

A mostani, a kolerát közlelő szemlélő nyomorúságban szétesztott test milyen orvosságot lelhet?

Egy beteg lélegzését vagy érverését hallgatva,
e nyomortól szétesztott testek koncentrációs tábora előtt figyelve
a láb-, a törzs- és a nemiszerv veréseire
némely rettenetes baktériumok
hatalmas felduzzasztott tábora
ez mely
más emberi testekből áll.

Hol vannak ők?
Némely, történelmileg vagy akár
földrajzilag sem ismert helyeken álló
sírok felszínén vagy a mélyben

ko embach
tu ur ja bella
ur ja bella

kou embach

Az élők itt találkoznak a
holtakkal
néhány danse macabre leírásnak
nem lehet más eredete.

Ezek azok a kiemelkedések
ahol a két sosemvolt világ találkozását ábrázolják mindig
melyek a középkori festészetet alkották,
s egyébként az egész festészetet,
az egész történelmet
és mondom
az egész földrajzot.

A föld egy rettenetes tánc hatására
ábrázolja és írja le magát
melynek még nem szolgáltatott be
járványszerűen minden gyümölcsüket.

POST-SCRIPTUM

Ott, ahol metafizika,
misztikum,

megingathatatlan dialektika van,
hallgatom csavarodni
éhségem vastagbelét
és sötét életének hatására
kezemnek előírom

táncát,
vagy lábomnak
vagy a karomnak.

Az ének színháza és tánca
az emberi testi nyomor
dühödt lázadásának színháza
olyan problémák előtt, melyekbe bele sem lát vagy

passzív,
ravasz,
pitiáner,
megfejthetetlen,
bizonytalan
karaktere leterheli.

Ezért
KHA KHA
ütemben táncol.

határtalanul sivárabb
de szerves;

móresre tanítja
a fekete bőrtönt
a belső folyadék átrendezésével;

a gerinctelen lárvák világa
melyből kiválik
a felesleges rovarok:
a tetű,
a bolha,
a poloska,
a légy
a pók
végtelen éje,
nem csak azért jön létre, mert a mindennapi test
az éhségtől elveszítette
elsődleges kohézióját
és a szélrohammal,

a hegyekkel,
a csapatokkal
a végtelen elméletekkel

elveszíti
energiájának haragvó fekete és keserű füstjét.

POST-SCRIPTUM

Ki vagyok?
honnán jövök?
Antonin Artaud vagyok
és megmondom
ahogy meg tudom mondani
azonnal
látják jelenlegi testemet
szilánkokra hullni
és összeállni
tízezer
ismert alakban
egy új testet
amelyben soha többé
nem tudnak
elfelejteni.

(Antonin Artaud: „Pour en finir avec le jugement de dieu”. In. A. A.: *Oeuvres complètes*. Tome XIII. Paris, Gallimard, 1974.)

Fordította: Jákfalvi Magdolna